

GÖZYAŞI TEPESİ HILL OF TEARS

GÖZYAŞI TEPESİ

Kadın ve çocuk cinayetleri, toplumun hafızasında bastırılmış, çoğu zaman sessizliğe gömülmüş yaralar olarak kalır. Gözyaşı Tepesi, bu sessizliğe karşı bir hatırlama ve tanıklık alanı kurar. Mekânı bir politik araç olarak ele alan enstalasyon, mimarlığın yas tutma ve direniş üretme potansiyelini araştırır; "arada olma" (in-between) hâlini görünür kılar. Judith Butler'ın kamusal yasın politik gücü üzerine düşüncelerinden ilhamla şu soruları sorar: "Kimin yası kamusal olarak tanınmaya değerdir?" ve "Mimarlık bizimle birlikte yas tutabilir mi?" Kamusal yasın yokluğu, politik tanınmanın sınırları ve toplumsal bastırma süreçleri bu mekânda bedenselleşir. Devletin biyopolitik çerçevesi içinde unutulmaya mahkûm edilenler hatırlanır. Gözyaşı Tepesi, bireysel acının toplumsal bir deneyime, hatırlamanın ise politik bir eyleme dönüşebileceğini gösterir.

Işığın kırılması ve perdelerle yaratılan bulanıklık, "arada kalmışlık" hissini yoğunlaştırır. İzleyici bu alanda hem görür hem kaybeder; hem tanık olur hem susar. Yasın dile getirilemediği bir dünyada Gözyaşı Tepesi, sessizlik ile hafıza arasındaki sıkışmayı açığa çıkarır. Butler'ın "direniş olarak yas" kavramı burada somutlaşır; unutturulmaya karşı bir hatırlama pratiğine dönüşür.

Her izleyici, sessizliği, nefesi ve bedeniyle bu deneyimin parçası olur. Gözyaşı Tepesi, yalnızca bir mekân değil; kaybın, dayanışmanın ve tanıklığın ortaklaştığı geçici bir hafıza alanıdır.

Gerçekler:

İçişleri Bakanlığı'na göre Türkiye'de 2022'de 284, 2023'te 309, ve 2024'ün ilk on ayında 275 kadın cinayeti işlendi.

FİSA Çocuk Hakları Merkezi'ne göre 2024'te en az 777 çocuk önlenebilir nedenlerle, 56 çocuk ise şiddet sonucu hayatını kaybetti.

KATILIMCI EXHIBITOR

EKİP TEAM

Birge Yıldırım Okta – Curator and Architectural Designer

Gürkan Okta – Curator and Architectural Designer

Murat Opus – Music Composer

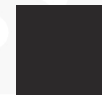
PAYDAŞLAR COLLABORATORS

OKTAA STUDIO

Liverpool John Moores University

DESTEKLEYENLER SUPPORTERS

Antalya Dance Academy

HILL OF TEARS

Femicides and child murders remain as suppressed wounds buried in the collective memory of society. Hill of Tears establishes a space of remembrance and witnessing against this silence. Treating space as a political instrument, the installation explores the potential of architecture to mourn and to resist, revealing the state of being "in-between." Inspired by Judith Butler's reflections on the political power of public mourning, it asks: "Whose grief counts as public?" and "Can architecture mourn with us?" In this space, the absence of public mourning, the limits of political recognition, and the mechanisms of collective repression take form. Those condemned to oblivion within the state's biopolitical framework are remembered. Hill of Tears demonstrates how individual sorrow can transform into a collective experience, and how remembrance itself can become a political act. The refraction of light and the blur created by translucent curtains intensify the feeling of being "in-between." Within this space, the viewer both sees and loses, both witnesses and falls silent. In a world where grief cannot be spoken, Hill of Tears exposes the tension between silence and memory. Butler's notion of mourning as resistance becomes tangible here – a practice of remembrance against erasure.

Each viewer becomes part of this spatial experience through their silence, breath, and bodily presence. Hill of Tears is not merely a space; it is a temporary field of memory where loss, solidarity, and witnessing converge.

The Facts:

According to the Ministry of Interior, there were 284 femicides in Turkey in 2022, 309 in 2023, and 275 in the first ten months of 2024.

The FISA Child Rights Center reports that in 2024, at least 777 children died from preventable causes, while 56 children lost their lives as a result of violence.